

Loven ihjel, som han roste, ved at stemme for denne Ændring.

Det andet Punkt, som der har været Uoverensstemmelse om, er med Hensyn til Ændringsforslagene under Nr. 8 og 9. Der har jeg jo nu faaet Forklaring ikke alene af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), men tilbøds ogsaa fra det ærede Medlem fra Frederiksværk (Høld) og fra andre ærede Medlemmer. Det ærede Medlem, som sidst talte, min ærede Nabo her (Brandes), sagde, at skulde jeg følge mit Hjertes Træng, var jeg gaaet med ham. Det er jo et Bevis for, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds kjender mit Hjerte meget nøie, og det kan saamaend ogsaa godt være, han har Ret i det. Men det ærede Medlem veed jo nok, at man undertiden for at opnaa praktiske Formaal er nødt til at beberste sine Følelser, og jeg er vis paa, at det ærede Medlem fra Svendborg Amts 6te Valgkreds har tidt og mange Gange været i de Omstændigheder, at han har maattet gjøre Vold paa sine bedre Følelser, eller i alt Fald paa sine Følelser. Kan man altsaa opnaa et Resultat, som kan komme mange Arbeidere til Gode, skaffe mange Arbeidere Frihed, vilde det staa for mig som noget doctri-nært. Noget der ikke var ganske rigtigt, hvis man af Grunde, som i og for sig kunde have deres store Betydning, men som dog ikke veie op imod, hvad der foreligger, vilde forsøge at forhindre dette. Derimod kan jeg slet ikke forstaa og kan ikke være enig i den Motivering, som det ærede Medlem fra Frederiksværk gav af sin Stilling til vort fælles Ændringsforslag; jeg kan ikke rigtig forstaa den Motivering, han gav af det. Forøvrigt maa jeg gjøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at skøndt vi to, det ærede Medlem fra Frederiksværk og jeg, ere ganske uenige i vore Motiveringer af denne fælles Ændring, kommer denne Uenighed jo ikke i og for sig selve Lovforslaget hverken til Skade eller til Gavn. Thi det bliver under alle Omstændigheder ikke mig, der nogen- sinde kommer til at udføre Lovforslaget i Praxis, om det ærede Medlem fra Frederiksværk kan komme til at udføre det i Praxis, veed jeg ikke, men jeg haaber det egentlig ikke. Thi den Forklaring, som det ærede Medlem gav af det, og den Indskrænkning, han vilde have givet dette Ændringsforslag, kan jeg aldeles ikke billige, ligesom jeg forøvrigt ogsaa maa beklage, at den høitærede Justitsminister var saa enig med det ærede Medlem, jeg vilde ønske, at den høitærede Justitsminister, da der jo ikke er nogen Regel, uden at den har nogle enkelte Undtagelser, i dette

ene Tilfælde havde udtalt sig saaledes, at han var mere enig med mig end med det ærede Medlem for Frederiksværk. Men jeg har dog stadig det Haab, at naar den høitærede Justitsminister kommer til at staa overfor den praktiske Udførelse, og naar han ikke føler sig bunden af ærede Medlemmer her i denne Sal, som maaske kunde have Lust til at øve en Slags — ja, jeg vil ikke kalde det moralisk Tvang paa den høitærede Justitsminister — men en Slags kirkelig Tvang, at han da vil føle sig som den, der staar mere fri. Jeg tror imidlertid, at de kirkelige Hensyn, som ere bleve gjorte gjældende for forskellige ærede Medlemmer, i Virkeligheden ere uirkelige, og jeg tror, at der ikke var mange Præster eller Bisper, — ja dem vil jeg ikke tale om —, men jeg tror ikke, at der var mange Præster, som vilde have godkjendt det Udtryk, som navnlig min ærede Meningsfælle i dette Tilfælde, det ærede Medlem fra Frederiksværk, brugte. Han sagde nemlig, at man skulde ikke alene skaffe Kirken Fred paa Søndagene, men man maatte ikke stabe Folketirken Konkurrence. Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem ikke vilde faae mange Præster til at godkjende det Udtryk. Thi hvad man end kan sige om Landets Præster, tror jeg dog, at de fleste af dem vilde være enige med mig i, at det at tale om Konkurrence for Folketirken paa dette Omraade, var ganske uøerdiagt for Folketirken. Thi dersom Kirken ikke ved sin egen Mand og ved sin egen Kraft kan drage Folk til sig; dersom Kirken frygter en Konkurrence paa det Omraade, saa er det et Vidnesbyrd om, at den er ved at gaa ud af Spillet. Kirken har aldrig nogen sinde trivedes bedre end netop den Gang, den stod overfor den allerstærkeste Konkurrence paa dette Omraade. Ærede Medlemmer, som ere inde i Kirkens Historie, ville vide, at i de første 300 Aar af Kirkens Historie var der netop den allerstærkeste Konkurrence med Alt, hvad der hed Gjal og Forlystelser, af en saadan Art, at selv de affueligste Forlystelser i vore Dage ere for Intet at regne derimod, nemlig i den romerske Keisertids Forfaldsdage. Da stod Kirken overfor en Konkurrence, i Sammenligning med hvilken vore Cafés Chantantes og Varieteter ikke have det Hjærneste at betyde, og ikke desto Mindre gik Kirken seierriig ud af denne Konkurrence. Altsaa jeg kan ikke opfatte det Anderledes, og jeg er vis paa, at naar det engang kommer op i det andet Thing, hvor jeg har adskillige geistlige Kolleger, vil det blive taget paa samme Maade. Jeg kan ikke opfatte dette Udtryk anderledes end, at det er fornærmeligt mod, jeg vil ikke tale om